

ସିଦ୍ଧିର ଆଧାର - “ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୃତ୍ତି”

ଆଜି ବାପଦାଦା ନିଜର ଚାରିଆଡ଼ର ହୋଲୀହଂସ ମାନଙ୍କର ସଭାକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୋଲୀହଂସ ସନ୍ତାନ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସୂଚିତ ରୂପକ ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ସମସ୍ତ ଆସନଧାରୀ ହୋଲୀହଂସ ମାନଙ୍କର ସଭା ସାରା କଳପ ଭିତରେ ଅଲୌକିକ ଏବଂ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୋଲୀହଂସ ନିଜ ନିଜର ବିଶେଷତା ଅନୁସାରେ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସୁସଜ୍ଜିତ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବିଶେଷତା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶୃଙ୍ଖାର ଅଟେ । ତେବେ ଏହି ସଦବାଦ ହୋଇଥିବା ହୋଲୀହଂସମାନେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି? ବାପଦାଦା ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଶେଷତା ରୂପୀ ଶୃଙ୍ଖାରକୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ତ ସମସ୍ତେ ହିଁ ଶୃଙ୍ଖାରଯୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମ ଦେବା ସମୟରେ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାରୁ ହିଁ “ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଭବ”ର ବରଦାନ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସୂଚିତରେ କମ-ବେଶୀ ଥିଲେ ମଧୁ ଶେଷ ନମ୍ବରର ଆତ୍ମା ମଧୁ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ପାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀରେ ଆସିବା । ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରରେ ଶେଷ ନମ୍ବରରେ ଥିଲେ ମଧୁ ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ତା’ର ମଧୁ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ଗାୟନ କରାଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ତ କୋଟିକ ଭିତରେ କେହି ଏବଂ କେହି କେହିଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁ କେହି ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ତେଣୁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସଭା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଭା ।

ଆଜି ବାପଦାଦା ଦେଖୁଥିଲେ ଯେ ବିଶେଷତା ଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଶୃଙ୍ଖାର ତ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଭଳି ହିଁ କରାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ସେହି ଶୃଙ୍ଖାରକୁ ଧାରଣ କରି ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଉ କେହି ହୁଏତ ଧାରଣ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ବା ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଯେପରି ଆଦିକାଳିନ ରାଜକୀୟ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ଶୃଙ୍ଖାର କରୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି! ତେବେ ଯେପରି ସମସ୍ତ ସେହିପରି ନିଜର ଶୃଙ୍ଖାର କରିବା ହିଁ ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମାର ଲକ୍ଷଣ । ଆଦିକାଳି ଶୃଙ୍ଖାର କରିବା ପାଇଁ ମଧୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଶୃଙ୍ଖାର ସେଟ୍ ରଖୁଛନ୍ତି ତେବେ ବାପଦାଦା ମଧୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିଶେଷତାର, ଅନେକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକର କେତେ ସବୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶୃଙ୍ଖାର ସେଟ୍ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି! ତାହେଁ ଯେତେ ବି ମୂଲ୍ୟବାନ ଶୃଙ୍ଖାର ହୋଇଥାଉ ଯଦି ତାହା ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିନଥିବ ତେବେ କିପରି ଲାଗିବ? ସେହିପରି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିଶେଷତା, ଗୁଣ, ଶକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ରତନର ଶୃଙ୍ଖାର ସେଟ୍ ଗୁଡ଼ିକ ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବାରେ ପିଲାମାନେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଏହି ସମସ୍ତ ଶୃଙ୍ଖାର ବା ଅଳଙ୍କାର ଗୁଡ଼ିକ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁଣର ବା ବିଶେଷତାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ହିଁ ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ । ଯଦି ପାଖରେ ଥିଲେ ମଧୁ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରୁନାହିଁ ତେବେ ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ହୋଇଥିଲେ ମଧୁ ତା’ର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁ ବିଶେଷତାକୁ ଧାରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ତାହା ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ଯେପରି ହଂସ ପଥର ଏବଂ ରତନକୁ ପରଖି ଅଲଗା ଅଲଗା କରିଦିଏ ଏବଂ କେବଳ ରତନ ବା ମୋତିକୁ ହିଁ ଧାରଣ କରେ ସେହିପରି ହୋଲୀହଂସ ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ବିଶେଷତା ବା ଗୁଣକୁ ପରଖି ତା’କୁ ଯଥା ସମୟରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଆତ୍ମା । ତେବେ କୁହାଯିବ ପରଖିବାର ଶକ୍ତି ବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାର ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ହୋଲୀହଂସ । ତେଣୁ ପରଖିବା ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା - ଏହି ଦୁଇଟି ଶକ୍ତି ନମ୍ବର ଆଗକୁ ନେଇ ଯାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ ଶକ୍ତି ଧାରଣ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯଥା ସମୟରେ ବିଶେଷତା ଗୁଡ଼ିକ ଆଧାରରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୋଲୀହଂସ ସନ୍ତାନ ନିଜର ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ ଶକ୍ତିକୁ ଚେକ୍ କରି । ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ ଶକ୍ତି ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଧୋକା ଦେଉ ନାହାନ୍ତି ତ? ସମସ୍ତ ବିତିଯିବା ପରେ ଯଦି ବି ପରଖିନେଲ ବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିନେଲ ତେବେ ସମସ୍ତ ତ ବିତିଯାଇଥିବ ନା! ଯେଉଁମାନେ ନମ୍ବରୀନ ହୋଲୀହଂସ ସେମାନଙ୍କର ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ ଶକ୍ତି ସର୍ବଦା ଯଥା ସମୟରେ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା’ନ୍ତି । ଯଦି ସମସ୍ତ ବିତିଯିବା ପରେ ଏହି ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ତେବେ ଦ୍ୱିତୀୟ ନମ୍ବରରେ ଆସିଯିବ ଏବଂ ତୃତୀୟ ନମ୍ବର ବିଷୟରେ ନ କହିବା ଭଲ ତେବେ ଯଥା ସମୟରେ ସେହି ହଂସମାନେ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସର୍ବଦା ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଅଟେ ।

ତେବେ ହୋଲୀର ଅର୍ଥ ତ ଶୁଣାଇଥିଲି ନା । ହୋଲୀ ଶବ୍ଦର ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥ ହେଲା ପବିତ୍ର ଏବଂ ହିନ୍ଦୀରେ ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା ବିତିଗଲା ତା’କୁ ଭୁଲିଯାଅ । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଅଟେ ଏବଂ ସର୍ବଦା ବିତିଯାଇଥିବା ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଭୁଲିଯିବାର ଅଭ୍ୟାସ ମଧୁ ରହିଛି ଏହିଭଳି ବୁଦ୍ଧିକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ସର୍ବଦା ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ରଙ୍ଗରେ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିଥା’ନ୍ତି ତଥା ବାବାଙ୍କର ସଂଗର ରଙ୍ଗରେ ମଧୁ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିଥା’ନ୍ତି । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ହୋଲୀ

ଶବ୍ଦ ତିନି ରୂପରେ ବ୍ୟବହାର ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ତିନୋଟି ଯାକ ଅର୍ଥର ବିଶେଷତା ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ହଂସମାନଙ୍କୁ ଏହି ବିଧି ଜଣାଅଛି ସେମାନେ ସବୁ ସମୟରେ ସିଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଆଜି ବାପଦାଦା ହୋଲାହଂସ ମାନଙ୍କ ସଭାରେ ସମସ୍ତ ହୋଲାହଂସ ମାନଙ୍କର ଏହି ବିଶେଷତାଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଚାହେଁ ସ୍ଥୂଳକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଉ ବା ଆଧିକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ଦୁଇଟିଯାକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳତାର ଆଧାର ହେଲା ପରଖିବାର ଶକ୍ତି ଏବଂ ନିରୁଣ୍ଣତା କରିବାର ଶକ୍ତି, ଏଥିରେ ଯଦି କାହାର ସମ୍ବନ୍ଧ ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର ଭାବନା ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପରଖି ପାରି ନାହିଁ ବା ପରଖିବାରେ ଯଥାର୍ଥ ନିରୁଣ୍ଣତା କରିପାରିନାହିଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଇଟିଯାକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳତା ମିଳୁନାହିଁ, ଚାହେଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇଥାଉ ବା ପରିସ୍ଥିତି ହୋଇଥାଉ କାହିଁକି ନା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି, କାରଣ ଜୀବନରେ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ କଥା ନିଶ୍ଚିତ ଆସୁଛି । ତେଣୁ ନମ୍ବର ଥ୍ରୀନ ହୋଲାହଂସ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇଟିଯାକ ବିଶେଷତାରେ ସମ୍ପନ୍ନ । ଏହା ହେଉଛି ଆଜିର ଏହି ସଭାର ସମାଚାର । ଏହି ସଭା କହିଲେ କେବଳ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ନୁହଁନ୍ତି, ବାପଦାଦାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତ ତୁମମାନଙ୍କ ସହିତ ଚାରିଆଡ଼ର ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାପଦାଦା ଏହି ବେହରା ବିଶାଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାର ସହିତ ମିଳନ କରୁଛନ୍ତି ବା ବାରତ୍ତାଳାପ କରୁଛନ୍ତି । ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ମଧୁବନରେ ହାଜର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବାପଦାଦା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ପୁରୁଷାର୍ଥର ବିଧିର ରେଖା ଏବଂ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ରେଖା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଛି, କାରଣ ଆରମ୍ଭ ସମୟରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥର ବିଧି କିପରି ଅଛି ଏବଂ ବିଧିର ଫଳ ସ୍ପଷ୍ଟ କେତେ ପରିମାଣରେ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି - ଏହା ଦେଖୁଛନ୍ତି, ତା' ସହିତ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ରେଖା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ କେତେ ଲମ୍ବା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଧି ଏବଂ ସିଦ୍ଧିର ଖାତା ଯଥାର୍ଥ ରୂପରେ କେତେ ଜମା ହୋଇଛି - ତାହା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି? ତେବେ ଯଥାର୍ଥ ବିଧିର ଆଧାର ହେଲା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୃତ୍ତି । ଯଦି ମନର ବୃତ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିବ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର ବିଧି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଯଥାର୍ଥ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ବିଧି ଯଥାର୍ଥ ଥିଲେ ସିଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ । ତେଣୁ ବିଧି ଏବଂ ସିଦ୍ଧିର ବୀଜ ହେଲା ମନର ବୃତ୍ତି । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୃତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ଭାଲ ଭାଲର ଆତ୍ମିକ ଭାବନାର ବୃତ୍ତି । ଏହା ତ ହେଲା ମୁଖ୍ୟ କଥା କିନ୍ତୁ ତା' ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ସହିତ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବା ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପ୍ରତି କଲ୍ୟାଣର, ସନ୍ଦେହର, ସହଯୋଗର, ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପଣ ଆଦି ନିର୍ବିକଳ୍ପ ମନୋବୃତ୍ତି ରହୁ । କେବେକେବେ ଯଦି କୌଣସି ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସଂକଳ୍ପ ବା ବିକଳ୍ପର ବୃତ୍ତି ରହିଥାଏ ତେବେ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି-ବୃତ୍ତି ଅନୁସାରେ ସେହି ଆତ୍ମାର କରମ ବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରୂପୀ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ କେବେ କେବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହିଭଳି କଥା ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଦେଖୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଶୁଭ ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୃତ୍ତି ନଥିବା କାରଣରୁ ବରୁଣନା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କରିଥା'ନ୍ତି, ଚାହେଁ, ସେ କେତେ ବି ଭଲ କାମ କରିଥାଉ କିନ୍ତୁ ନିଜର ବୃତ୍ତି ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସର୍ବଦା ସେହି ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ବାହାରିଥାଏ ଯେ ଇଏ ତ ଏହିଭଳି ହିଁ ଅଟେ, ଏହିଭଳି ହିଁ କରମ କରେ । ତେଣୁ ଆତ୍ମାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବୃତ୍ତି ସେହି ଆତ୍ମାର କରମରୂପୀ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସେହିଭଳି ହିଁ ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଚଷମାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଇଥାଅ, ଯେଉଁ ରଙ୍ଗର ଚଷମା ପିନ୍ଧିବ ସବୁ କିଛି ସେହିଭଳି ହିଁ ଦେଖାଯିବ । ସେହିପରି ନିଜର ବୃତ୍ତି ଯେପରି ହୋଇଥିବ, ବୃତ୍ତି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବ ଏବଂ ଦୃଷ୍ଟି ସୃଷ୍ଟିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବ । ଯଦି ବୃତ୍ତି ରୂପକ ବୀଜ ସଦା ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରହିବ ତେବେ ବିଧି ଏବଂ ସିଦ୍ଧି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ ମିଳିବ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ବୃତ୍ତି ରୂପକ ମୂଳଦୁଆକୁ ଚେକ୍ କର । ଏହାକୁ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୃତ୍ତି କୁହାଯାଏ । ଯଦି କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମନୋବୃତ୍ତି ରହିବା ବଦଳରେ ମିଶ୍ରିତ ମନୋବୃତ୍ତି ରହେ ତେବେ କେତେ ବି ଭଲ ଭଲ ବିଧିକୁ ଆପଣାଅ କିନ୍ତୁ ସିଦ୍ଧି ମିଳିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ବୀଜ ହେଲା ବୃତ୍ତି ଏବଂ ବୃକ୍ଷ ହେଲା ବିଧି ଯାହାର ଫଳ ହେଲା ସିଦ୍ଧି । ଯଦି ବୀଜ ଦୁର୍ବଳ ଥିବ ତେବେ ବୃକ୍ଷ ଯେତେ ବି ବିସ୍ତାର ଲାଭ କରିଥାଉ କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ସିଦ୍ଧି ରୂପକ ଫଳ ଫଳିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ବୃତ୍ତି ଏବଂ ବିଧି ଉପରେ ହିଁ ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ବିଶେଷ ବାରତ୍ତାଳାପ କରୁଥିଲେ ।

ତେବେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ପ୍ରତି ବା ସେବାର ସଫଳତା ପ୍ରତି ଗୋଟିଏ ଅତି ମନୋରଞ୍ଜନକାରୀ ସ୍ଲୋଗାନ ବାରତ୍ତାଳାପ ଭିତରେ ଆସିଲା । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସ୍ଲୋଗାନକୁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରସ୍ପରକୁ କହୁଛ - ତାହା ହେଲା “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” - ଏହି ସ୍ଲୋଗାନ ମନେ ଅଛି ନା? ଗୋଟିଏ ହେଲା “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ” । ଏମିତି ତ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” ଏବଂ “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ” - ଦୁଇଟିଯାକ ଆବଶ୍ୟକ କିନ୍ତୁ ବାପଦାଦା ଏହି ବିଷୟରେ କଥାବାରତ୍ତା ହେବା ସମୟରେ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଥିଲେ କାହିଁକି ନା ଯେଉଁ ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ସେଠାରେ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” କରିଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ସେଠାରେ “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ” କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନର କଥା ଆସୁଛି ସେତେବେଳେ କହୁଛ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” ଯଦି ଇଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ତେବେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବି, ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଆପଣ ହେଲା ନା! ଆଉ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ଆସୁଛି ବା କୌଣସି ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସମ୍ମୁଖୀନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଆସୁଛି ସେତେବେଳେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ”, ଭାବୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ କିଛି କରିପାରିବି, ବା ମୋତେ ବି କିଛି ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ଯେଉଁ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” କହିବା ଦରକାର ସେଠାରେ ମୁଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ନିଜର ସ୍ପଷ୍ଟମାନରେ ସ୍ଥିତ ରହି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” କରିବା ।

କହୁଥିବ ପ୍ରଥମେ ଆପଣ କିନ୍ତୁ କର୍ମରେ ଅନ୍ତର ରହିଥିବ - ଏଭଳି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ନିଜେ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ସହିତ ରହି ଅନୁସନ୍ଧାନଟ୍ଟକୁ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ଦେବାକୁ ହେବ । ତେବେ କାହାକୁ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ଦେବା ବା ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ସହିତ ହେବା, ଏହାର ଚିହ୍ନ କ'ଣ? ଏଥିରେ ସରବଦା ଦୁଇଟି କଥାକୁ ଚେକ୍ କର ।

ଗୋଟିଏ ହେଲା ଅଭିମାନର ବୃତ୍ତି, ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଅପମାନର ବୃତ୍ତି । ଯିଏ ସରବଦା ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନୁସନ୍ଧାନଟ୍ଟକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିବା ଦାତା ହୋଇଥାଏ ତାଙ୍କ ଉତ୍ତରେ ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ ବୃତ୍ତି ଆଦୌ ନଥାନ୍ତି - ନା ସେମାନେ ଅଭିମାନରେ ଆସିବେ, ନା ଅପମାନ ଅନୁଭବ କରିବେ । ଇଏ ତ ସବୁବେଳେ ଏହିଭଳି ହିଁ କରୁଛି, ଇଏ ତ ଏହିଭଳି ହିଁ ଅଟେ, ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ରାଜକୀୟ ରୂପରେ ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ଅପମାନ ଦେବା ହୋଇଗଲା, କିନ୍ତୁ ନିଜେ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ସହିତ ରହି ଅନୁସନ୍ଧାନଟ୍ଟକୁ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ଦେବା - ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” କରିବା । ବୁଝିପାରିଲ? ଆଉ ଯାହା ବି ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କର କଥା ଆସିବ ସେଥିରେ ସବୁବେଳେ “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ”ର ସ୍ଥାନୋଗାନ ମନେ ରହିବା ଦରକାର । ତାହା ହେଲେ ପରିଣାମ କ'ଣ ମିଳିବ? “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ” ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ ଅର୍ଥାତ୍ ଅରଜୁନ ହେବ । ତେବେ ଅରଜୁନ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା, ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର ଆତ୍ମା, ଅଲୌକିକ ଆତ୍ମା ବା ବିଶେଷ ଅଲୌକିକ ଆତ୍ମା । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମପାବାବା ସରବଦା “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ”ର ସ୍ଥାନୋଗାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଅରଜୁନ ହୋଇଗଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ନମ୍ବର ୧ ଆତ୍ମା ହୋଇଗଲେ । ତେବେ ନମ୍ବର ୧ ଆତ୍ମାର ଅର୍ଥ ହେଲା ନମ୍ବର ୧ ଉଦ୍ଭିଦ ବା ଫାଷ୍ଟ ଉଦ୍ଭିଦ । ଏମିତି ବି ନମ୍ବର ୧ ଆତ୍ମା ତ ଜଣେ ହିଁ ହେବ ନା । ତେଣୁ ଦୁଇଟି ଯାକ ସ୍ଥାନୋଗାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ଜରୁରୀ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଶୁଣାଇଲି ନା - କେଉଁ ଆଧାରରେ କରମାନୁଷ୍ଠାନ ହୋଇଯାଉଛି । ଯଦି କେହି ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ କୌଣସି ବିଶେଷତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରୁ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ନମ୍ବର ୧ ଆତ୍ମା ପଛ ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଯିଏ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଛି ସେ ବିଦ୍ୟା ହୋଇଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ନମ୍ବର ୧ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏହି କଥାକୁ ଚେକ୍ କର, କାହିଁକି ନା ଏହି ବର୍ଷ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ନିଜର ଚେକ୍‌ଟାଏ କରିବାର କଥା ହିଁ ଶୁଣାଉଛି । ଏମିତି ତ ତୁମେମାନେ ଅନେକ କଥା ଶୁଣି ସାରିଛ, ତେଣୁ ଆଜି ଏହିକଥା ସବୁ ଚେକ୍ କର - “ଆପଣ” ବଦଳରେ “ମୁଁ”, “ମୁଁ” ବଦଳରେ ଆପଣ କରିଦେଉ ନାହିଁ ତ? ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଯଥାରଥ ବିଧି । ଯେଉଁଠାରେ ଯଥାରଥ ବିଧି ରହିଛି ସେଠାରେ ସିଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ତେଣୁ ଆଜି ଏହିଭଳି ବୃତ୍ତିକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାର ବିଧିଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣିଲ ଯାହାକି ଦୁଇଟି କଥାକୁ ଚେକ୍ କରିବାକୁ ହେବ - ନା ଅଭିମାନର ବୃତ୍ତି, ନା ଅପମାନର ବୃତ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକର ଅପରାଧ ରହିଛି ସେହିଠାରେ ହିଁ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ଅଛି । ତୁମେ କୁହ ବା ନ କୁହ, ଭାବିଥାଅ କି ନ ଭାବିଥାଅ କିନ୍ତୁ ବ୍ୟକ୍ତି, ପ୍ରକୃତି - ଉଭୟ ସରବଦା ଏବଂ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ତୁମକୁ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ଦେଇ ଚାଲିବେ । ଯଦି ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତିର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଲା ତେବେ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ନିର୍ମାଣ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” କରିବା । ଏହାଦ୍ଵାରା ନିଜର ନିର୍ମାଣ ସହିତ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର ହିଁ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି କରାଇଦେବ । ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ପରିସ୍ଥିତି ଗୁଡ଼ିକରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନ ମିଳୁଥିବା ସ୍ଥାନରେ “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ” କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବାପ୍ ସମାନ ହେବା । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମପାବାବା ସରବଦା ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ଦେବାରେ ପ୍ରଥମେ ଜଗଦମ୍ବା, ପ୍ରଥମେ ସରସ୍ଵତୀ ମା’ ପଛରେ ବ୍ରହ୍ମପା ଏଭଳି କହୁଥିଲେ । ନିଜେ ବ୍ରହ୍ମପା ମା’ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵାମୀମାନଙ୍କ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜଗଦମ୍ବା ମା’କୁ ଆଗରେ ରଖୁଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ରଖୁଥିଲେ ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର ସହିତରେ ସରବଦା ନିଜକୁ “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ” ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଇଞ୍ଜିନ୍ ରୂପରେ ଦେଖୁଥିଲେ । ଇଞ୍ଜିନ୍ ସରବଦା ଆଗରେ ରହିଥାଏ ନା । ସରବଦା ସାକାର ଜୀବନରେ ଏହି କଥା ଦେଖୁଥିଲେ ଯେ ଯେଉଁ କର୍ମ ମୁଁ କରିବି, ମୋତେ ଦେଖି ସମସ୍ତେ କରିବେ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର ବିଧିରେ, ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ରରେ ବା ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥର ଧାତିରେ “ପ୍ରଥମେ ମୁଁ”କୁ ରଖୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଆଜି ବାପଦାଦା ବିଧି ଏବଂ ସିଦ୍ଧିର ରେଖାକୁ ଚେକ୍ କରୁଥିଲେ । ବୁଝିଲ? ତେଣୁ ଏହାକୁ କେବେ ବି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ବିଧିକୁ ବଦଳାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ବଦଳାଇ ଦେବା । ସରବଦା ହୋଲାହଂସ ହୋଇ ନିର୍ଗୁଣ ଶକ୍ତି ଏବଂ ପରଶିବାର ଶକ୍ତିକୁ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥିବା ବିଶାଳ ରୂପ ହୁଅ ଏବଂ ସରବଦା ବୃତ୍ତି ରୂପୀ ବୀଜକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରି ବିଧି ଏବଂ ସିଦ୍ଧିକୁ ସରବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ।

ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇଥିଲୁ ଯେ ବାପଦାଦାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଛି । ତେବେ ସ୍ନେହର ଚିହ୍ନ କ'ଣ ହୋଇଥାଏ? ସ୍ନେହ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ସ୍ନେହୀ ଆତ୍ମାର କମ୍ପାକୁ ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ, ସରବଦା ନିଜକୁ ଏବଂ ସ୍ନେହୀ ଆତ୍ମାକୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ ସମାନ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ । ବୁଝିଲ? ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ବାରମ୍ବାର ସାବଧାନ କରାଉଛନ୍ତି, ଏବଂ ଚେକ୍‌ଟାଏ କରାଉଛନ୍ତି - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସମ୍ବନ୍ଧ କରାଇବାର ସର୍ବ ସ୍ନେହ । ଆରତ୍ତା!

ଆଜି ସବୁ ଆତ୍ମା ପୁରୁଣା ପିଲାମାନେ ଅଧିକ ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ପୁରୁଣା କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ତା’ର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣିଛ ନା? ବାପଦାଦା ପୁରୁଣା ସେହିମାନଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସବୁ କଥାରେ ପକ୍କା ଅର୍ଥାତ୍ ମଜବୁତ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ପକ୍କା କରିଦିଏ । କାହିଁକି ନା ଏଭଳି କଷ୍ଟର ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁର୍ବଳ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯାହାକି ଟିକିଏ ମାୟା ବିଲେଇ ଆସିଗଲେ ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଉଥିବ । ତେଣୁ ଆଜି ସମସ୍ତେ ପୁରୁଣା ଅର୍ଥାତ୍ ପକ୍କା ପିଲାମାନେ ଆସିଛ ନା? ମିଶିବାର ସୁଯୋଗ ନେବା ପାଇଁ ଯଦି ସମସ୍ତେ ପ୍ରଥମେ “ମୁଁ” କରିଛ ତେବେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ କାଳଦା ଏବଂ ଫାଇଦା ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ

“ପ୍ରଥମେ ମୁଁ”ର ସୁଯୋଗ ଅଛି ତେଣୁ ହଜାରେ ଜଣ ଆସିଯିବା । ସାକାର ସୃଷ୍ଟିରେ କାଇଦା ଅର୍ଥାତ୍ ନିୟମ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ଫାଇଦା ଅର୍ଥାତ୍ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଦ୍ଵାରା ଲାଭ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥକ୍ତ ବତନରେ ନିୟମ କାନୁନ୍ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ, ସେଠାରେ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଅବସ୍ଥକ୍ତରେ ମିଳନ କରିବା ପାଇଁ ମେହନତ ଲାଗୁଛି ଏବଂ ସାକାର ମିଳନ ସହଜ ଲାଗୁଛି ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଧାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ ସବୁ ନିୟମ-ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଉଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମାନିବାରେ ଫାଇଦା ରହିଛି । ବାପଦାଦା ଯଦି ଟିକିଏ ବି କୌଣସି କଥାର ସଂକେତ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ପିଲାମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି କିଏ ଜାଣେ ଏବେ କ’ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି? କିନ୍ତୁ ଯଦି କିଛି ବି ହେବାର ଥିବ ତେବେ ଜଣାଇ କରି ତ ହେବ ନାହିଁ ନା । ସାକାର ବାବା ଯେତେବେଳେ ଅବସ୍ଥକ୍ତ ହେଲେ ସେତେବେଳେ ପୂର୍ବରୁ ଜଣାଇଥିଲେ କି? ତେଣୁ ଯାହା ଅଚାନକ ହୋଇଥାଏ ତାହା ଅଲୌକିକ ଏବଂ ପରିସ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା କହୁଛନ୍ତି ସଦା-ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରୁହ କାରଣ ଯାହା ବି ହେବ ତାହା ଭଲରୁ ଭଲ ହିଁ ହେବ । ବୁଝିପାରିଲ? ଆରୁଛା!

ସର୍ବ ହୋଇଛି ସ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ସ୍ଵଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଧାରଣ କରୁଥିବା ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ତଥା ସର୍ବ ବିଶେଷତା ଗୁଡ଼ିକୁ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥିବା ଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ଯୋଗୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ବାପ ସମାନ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାର ଉପତ୍ତ ଉତ୍ସାହରେ ରହୁଥିବା ସମ୍ପନ୍ନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ନମସ୍କରେ ।

ବରଦାନ:- ମାଲିକ ପଣିଆର ସମ୍ପ୍ରତି ଦ୍ଵାରା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଧିକାରୀ ହେବାର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା କମ୍ବାଇଣ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୁଗଳ ସ୍ଵରୂପଧାରୀ ହୁଅ ।
ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଶରୀର ଏବଂ ଆତ୍ମାର କମ୍ବାଇଣ୍ଟ ରୂପକୁ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରଖ । ଶରୀର ତୁମର ଚରଣ, ତୁମେ ଆତ୍ମା ତା’ର ରଚୟିତା । ଏହି ସମ୍ପ୍ରତି ରହିଲେ ମାଲିକପଣିଆ ସ୍ଵଚ୍ଛ ଭାବରେ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବ ଏବଂ ମାଲିକପଣିଆର ସମ୍ପ୍ରତି ଦ୍ଵାରା ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଧିକାରୀ ଅନୁଭବ କରିବ ଏବଂ ଶରୀରକୁ ଚଳାଉଥିବା ଚାଳକ ହୋଇଯିବ । ଦ୍ଵିତୀୟରେ ପିତା ଏବଂ ସନ୍ତାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବଶକ୍ତି କମ୍ବାଇଣ୍ଟ ସ୍ଵରୂପର ସମ୍ପ୍ରତି ଦ୍ଵାରା ମାୟାର ବିଘ୍ନକୁ ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ସହିତ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିସ୍ତାରକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସମାହିତ କରି ଜ୍ଞାନର ସାରାଂଶକୁ ଅନୁଭବ କର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରାଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***